

Aslî Vatanımıza Ne ile Dönüyoruz?

Bir insanın babası hangi memleketli ise, kendisi de oralı sayılır. Kendisi başka bir diyarda dünyaya gelse dahi, memleketi sorulduğunda, babasının memleketini söyler.

Bizim atamız Âdem (A.S.) bu dünyaya cennetten geldiğinden, biz neseben cennetliyiz. Asıl vatanımız cennettir. Bu dünyaya ise çalışmak ve memleketimize büyük bir sermaye ile dönmek üzere gelmiş bulunuyoruz. Ama burada vazifemizin aksi ile hareket edip, müebbet hapse mahkûm olmamız ve artık memleketimize dönemememiz de imkân dahilindedir.

Bu dünyada kazandığımız mallar ve yükseldiğimiz makamlar, o âleme bir şey götürmeme kaydıyla, beş para etmemektedir. Gurbette çalışmaya giden bir işçi memleketine eli boş dönse ve kendisine gurbette ne yaptığı sorulduğunda ise, “şöyle yedim, böyle içtim, şu makamlara çıktım” dese, bu divânenin yüzüne tükürülür. Zira bu adam, gurbete yeme, içme ve eğlenmeye değil, dönüşünde bir şeyler getirmek üzere çalışmaya gitmiştir.

O hâlde bu dünyada bırakacağımız şeylerin peşinde pek fazla koşmamamız ve beraberimizde götürebileceğimiz hayırlı şeylere teveccüh etmemiz lâzımdır.

Bir insan öldüğü zaman, servet sahibi ise, bu servetini yanında götüremez; evlâdına miras kalır. Bu zat âlim ve fazıl bir kimse ise, bu ilim ve faziletini beraberinde götürür, oğluna bırakmaz. Hayatta iken oğluna öğrettiği şeyler ve verdiği terbiye bahsimizden hariçtir. Çünkü, oğluna bir şeyler öğretmekle kendi ilminde bir eksilme olmuyor, yine kendi ilmiyle bu dünyadan göçüp gidiyor. Bu duruma göre insan bu dünyada ya *taat, ibadet, fazilet ve tahkikî iman*la yüklenip âhirete göçüyor veya *isyan, küfür, ahlâksızlık* gibi menhus şeylerle dolarak bu dünyadan ayrılıyor.

Dünyevî olan servet, makam, zevk ve safâ gibi; fakirlik, elem ve keder de bu dünyada kalmaktadır. Mühim olan husus, beraberimizde götürdüğümüz müspet ve menfî neticelerdir. Bu noktayı hatırdan çıkarmamak ve hedefi kaybetmemek icabeder.

Bu dünyada misafir ve yolcu olan insan için en mühim mes’ele; varacağı nihaî hedeftir. Yolda çekilen elemeler gibi, alınan lezzetler de ehemmiyetsizdir. Bunu bir misâl ile izah etmeye çalışalım:

Erzurum’dan İstanbul’a trenle gitmekte olan iki şahıs düşününüz. Bunlardan birisi padişahın lûtfuna mazhar olmaya, diğeri ise muhakeme edilip lâıyk olduğu cezayı görmeye gitsinler. Elbette ki biz bu şahıslardan birincisine bahtiyar, ikincisine ise

---

bedbaht diyeceğiz. Bahtiyar olan zat, trenin üçüncü mevkiinde de gitse, hattâ yer bulamayıp salonda da yatsa ehemmiyeti yoktur. Zira, bu seyahatin neticesinde kendisini büyük bir saadet beklemektedir. Bedbaht adam ise, seyahatini yataklı vagonda da yapsa ve her türlü ihtiyacı en iyi şekilde karşılanırsa da yine ehemmiyetsizdir. Çünkü; bu seyahatin neticesi onun için hata ve zarardır.

Dünyevî makamlarımız ve dünyadaki koltuk dâvalarımız, trendeki mevki farklarından başka bir şey değildir. Bununla beraber hem yataklı vagonda gitmek, hem de lûtfâ mazhar olmak mümkündür. İslâmiyet buna mâni değildir, bilâkis müşevvik olmuştur.